

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **P. S.**, zast. Mgr. Pavlem Bařkem, advokátem, se sídlem Praha 7, Kamenická 656/56, proti žalované: **Vězeňská služba ČR**, generální ředitelství, se sídlem Praha 4, Soudní 1672/1a, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2006, č. j. 5 Ca 186/2004 – 73,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ředitele Věznice P. ve věcech personálních ze dne 14. 5. 2003, č. j. 45/2003-V/204-roz, byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Vězeňské služby ČR podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., pro porušení služební povinnosti zvlášť závažným způsobem s tím, že služební poměr bude podle § 108 odst. 3 zákona ukončen dnem doručení rozhodnutí o propuštění. Porušení služební povinnosti zvlášť závažným způsobem bylo spatřováno v tom, že žalobce dne 29. 6. 2002 okolo 16.00 hod ve Věznici Příbram jako strážný, v době, kdy na základě denního rozkazu RVS – vedoucího oddělení vězeňské justiční stráže Věznice P. č. 180/2002 - na den 29. 6. 2002, vykonával strážní službu na strážním stanovišti č. 6 a v této službě spal. Rozhodnutím generální ředitelky Vězeňské služby ČR ze dne 14. 7. 2003, č. j. 55/015/2003-GŘ/206-R, bylo podle § 133 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb. odvolání žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí ředitele Věznice P. zamítnuto.

Proti rozhodnutí podal žalobce žalobu dne 7. 8. 2003 u Okresního soudu v Příbrami a touto žalobou se domáhal vydání rozsudku, jímž by bylo zrušeno rozhodnutí generální

ředitelky vězeňské služby a nahrazeno výrokem, kterým se vyhovuje jeho odvolání ve správním řízení a ruší se jím rozhodnutí správního orgánu I. stupně s tím, že služební poměr žalobce trvá. Takto formulovanému žalobnímu návrhu bylo rozsudkem Okresního soudu v Příbrami ze dne 1. 3. 2004, č. j. 14 C 153/2003 – 32, vyhověno. Proti tomuto rozsudku Okresního soudu v Příbrami podala odvolání žalovaná a usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2004, č. j. 32 Co 19/2004 – 50, byl rozsudek Okresního soudu v Příbrami zrušen a věc postoupena Městskému soudu v Praze s odůvodněním, že jde o věc správního soudnictví a k projednání a rozhodnutí věci je věcně a místně příslušný Městský soud v Praze, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v posledním stupni. Poté, co byla věc postoupena Městskému soudu v Praze, žalobce na výzvu soudu upravil žalobní návrh tak, že žádá, aby rozhodnutí generální ředitelky Vězeňské služby ČR bylo zrušeno a věc byla žalované vrácena k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 2. 2006, č. j. 5 Ca 186/2004 – 73, rozhodnutí generální ředitelky Vězeňské služby ČR č. j. 55/015/2003-GŘ/206-R, ze dne 14. 7. 2003, zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Dále rozhodl o tom, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 4150 Kč do 30-ti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobce. V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že vycházel z toho, že v případě služebního poměru policisty nejde o modifikaci soukromoprávního pracovního poměru, ale o specifický státně zaměstnanecký poměr veřejného práva (shodně usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 8. 1994, č. j. 6 A 58/94 – 16). Rozhodování služebního funkcionáře ve věcech služebního poměru má veřejnoprávní povahu a přezkum takového rozhodnutí patří do správního soudnictví. V souzené věci žaloba směřovala proti rozhodnutí generální ředitelky Vězeňské služby ČR a k řízení je věcně [§ 7 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] i místně (§ 7 odst. 2 s. ř. s.) příslušný Městský soud v Praze. Městský soud konstatoval, že soudem rozhodujícím v občanském soudním řízení mu byla věc postoupena nesprávným procesním postupem, když tento soud nepostupoval podle ust. § 104b odst. 1 občanského soudního řádu, ale věc postoupil přímo Městskému soudu v Praze. Uvedl dále, že tento nesprávný procesní postup však nemůže zkrátit žalobce na jeho právu na soudní ochranu proti rozhodnutí správního orgánu, a Městský soud v Praze, jemuž byla věc postoupena soudem rozhodujícím v občanském soudním řízení, musí vycházet z toho, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení. V souzené věci žalobce podal žalobu osobně u Okresního soudu v Příbrami dne 7. 8. 2003, žalobou napadené rozhodnutí mu bylo doručeno do vlastních rukou dne 16. 7. 2003, žaloba proto byla podána včas. V meritu věci Městský soud v Praze poukázal na dosavadní judikaturu Vrchního soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že pro počátek běhu subjektivní dvouměsíční lhůty k propuštění ze služebního poměru je rozhodující okamžik, kdy se služební funkcionář obeznámil se skutkovými okolnostmi případu v takovém rozsahu, že je možné i předběžné právní hodnocení. Není podmínkou, aby šlo o informaci zvláště kvalifikovanou, vázanou na jiné řízení, nebo že by taková informace musela pocházet jen z určitého zdroje. Postačí, že informace má takovou míru určitosti a věrohodnosti, která zabezpečuje, že řízení o propuštění nebude zahájeno na základě informací zcela neověřených, zhola nejasných či zjevně nevěrohodných a služební funkcionář k jeho zahájení může přistoupit zodpovědně. Je-li otázka dodržení lhůty vzata odvoláním v pochybnost, musí se služební funkcionář, který rozhoduje o odvolání, s dodržení lhůty vypořádat při právním hodnocení skutkových zjištění. Soud dále uvedl, že v souzené věci žalobce již v odvolání ve správním řízení namítal nedodržení subjektivní dvouměsíční lhůty pro propuštění ze služebního poměru. K této námitce žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že jestliže byl v jednání, které porušovalo služební povinnost,

spatřován trestný čin, nebylo možno rozhodnout o propuštění do té doby, než soud pravomocně konstatoval zavinění příslušníka. Teprve po pravomocném zjištění porušení služební povinnosti byl dán důvod k propuštění. Soud uvedl, že tento právní názor žalované je nesprávný a že nelze směšovat trestní řízení a správní řízení ve věci propuštění ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona. Předmětem správního řízení ve věci propuštění ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) je to, zda nastaly takové skutečnosti, které citované ustanovení předpokládá jako důvod pro propuštění příslušníka Vězeňské služby ČR ze služebního poměru, a to bez ohledu na současné probíhající trestní řízení. V tomto správním řízení se nerozhoduje o vině a trestu za trestný čin, proto propuštěním ze služebního poměru nemůže být popřena presumpce nevinny stanovená v článku 40 Listiny základních práv a svobod, byť za totožné jednání, které je ve správním řízení kvalifikováno jako porušení služební přísahy nebo služebních povinností zvláště závažným způsobem, je vedeno souběžně i trestní řízení. Soud uzavřel, že názor žalované, že služební funkcionář důvod propuštění žalobce ze služebního poměru zjistil až dne 14. 5. 2003, kdy mu byl doručen rozsudek (rozsudek odvolacího soudu v trestním řízení), je nesprávný, a dovozuje-li žalovaný dodržení subjektivní dvouměsíční lhůty pro propuštění žalobce ze služebního poměru od tohoto data, je jeho rozhodnutí nezákonné. Soudu proto nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost a věc vrátit žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 4 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí podala včas kasační stížnost žalovaná, a to z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s. Uvedla, že zastává právní názor, že žalobce nebyl na svém právu na soudní přezkum v žádném případě zkrácen. Došlo pouze k tomu, že jeho právní zástupce podal žalobu u věcně a místně nepřislušného soudu. Okresní soud Příbram, kam byla žaloba podána, porušil žalobcova práva tím, že v rozporu se zákonem č. 150/2002 Sb., ve věci jednal a dokonce vydal rozsudek. V důsledku chybného postupu Okresního soudu v Příbrami došlo k prekluzi žalobcova práva na přezkoumání napadeného rozhodnutí před Městským soudem v Praze (žaloba došla k tomuto soudu opožděně). Na postupu Okresního soudu v Příbrami nenese žalovaná žádnou vinu. Žalovaná nemůže být krácena na svých právech na základě chyb soudu při jeho rozhodování. Vyslovila názor, že Městský soud v Praze svým rozsudkem poškozuje žalovanou jako účastníka řízení a to v tom, že přiznává žalobci daleko více práv než žalované. Otázkou sporu již nyní není přezkum rozhodnutí ve věci služebního poměru, ale je zde nutno řešit otázku spojenou s opožděným podáním. Podle názoru žalované došlo jednoznačně k zániku lhůty k podání žaloby k věcně a místně příslušnému soudu. V tom spatřuje žalovaná nesprávnost posouzení této právní otázky Městským soudem v Praze ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Dovožovala dále naplnění ust. § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. s tím, že řízení je zmatečné pro nedostatek podmínek řízení. Podle názoru žalované došlo i k naplnění ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť soud se nedostatečně vypořádal se svým tvrzením, že chybným postupem obecných soudů nemůže dojít ke zkrácení žalobcova práva na soudní přezkum rozhodnutí ve věci služebního poměru. Toto jeho vyjádření pro tento konkrétní případ považuje žalovaná za nedostatečné. Z uvedeného tedy vyplývá i celková nepřezkoumatelnost rozsudku. Navrhovala, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a řízení zastavil. Dále žádala, aby rozsudku Městského soudu v Praze byl přiznán odkladný účinek.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukazoval na to, že stát – Česká republika, není a nemůže být účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo a dovozoval, že kasační stížnost je podána neoprávněným subjektem a měla by být tedy odmítnuta. Ve vztahu k ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. především

zdůrazňoval ústavní princip oprávněné důvěry v právo. Ve vztahu k důvodu podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. konstatoval, že k tomuto důvodu nelze přihlížet, neboť ke zmatečnosti řízení před soudem nedošlo a tento důvod v kasační stížnosti bez ohledu na absenci tvrzení stěžovatele nemohl být dán. Konstatoval dále, že není dán ani důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ve vztahu k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedl, že podle jeho názoru důvod pro jeho přiznání není dán. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek, dále aby kasační stížnost zamítl a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 13. 6. 2006, č. j. 4 As 41/2006 – 95, kasační stížnosti nepřiznal odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že uplatňuje důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s.

Podle ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené a) nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v přecházejícím řízení, c) zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popř. bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce, d) nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Městského soudu v Praze neshledal.

K námitce žalobce uvedené ve vyjádření ke kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud uvádí, že v řízení o žalobě není osoba žalovaného určena tvrzením žalobce ani žalovaného, ale kogentně ji určuje zákon (k tomu viz usnesení rozšířeného senátu č. 534/2005 Sb. NSS). Konkrétně se jedná o § 69 s. ř. s, podle něhož je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Byť se žalovaná označila v kasační stížnosti jako „Česká republika – Vězeňská služba ČR“, je nepochybné, že žalovaným správním orgánem je Vězeňská služba ČR, případně generální ředitelka Vězeňské služby ČR (§ 1, 4, § 25 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží). Nejvyšší správní soud tedy podmínky pro postup podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tedy pro odmítnutí kasační stížnosti podané osobou zjevně neoprávněnou, neshledal.

Z obsahu kasační stížnosti především plyne, že stěžovatelka již za spornou nepovažuje otázku přezkumu rozhodnutí ve věci služebního poměru, ale dovolává se toho, že podání žalobce (žaloba) je podáním opožděným a namítá, že byla krácena na svých právech, když Městský soud v Praze přezkoumal její rozhodnutí za situace, kdy chybným postupem Okresního soudu v Příbrami došlo k prekluzi žalobcova práva na přezkoumání napadeného rozhodnutí před Městským soudem v Praze.

Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobce podal žalobu o přezkoumání rozhodnutí osobně u Okresního soudu v Příbrami dne 7. 8. 2003 a požadoval, aby okresní soud vydal rozsudek, jímž se rozhodnutí generální ředitelky Vězeňské služby ČR

ruší a nahrazuje tak, že podle § 133 odst. 3 zákona ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie ČR, ve znění pozdějších předpisů se vyhovuje odvolání proti rozhodnutí ředitele Věznice P. ve věcech personálních, jímž byl strm. P. S. propuštěn ze služebního poměru příslušníka Vězeňské služby ČR a napadené rozhodnutí se ruší s tím, že služební poměr strm. P. S. trvá. V žalobě mj. uvedl, že příslušnost soudu je dána podle § 250 odst. 1 písm. b) o. s. ř. Okresní soud v Příbrami po provedeném jednání dne 1. 3. 2004 (kde ani jedna ze stran nenamítala věcnou nepříslušnost soudu) rozhodl rozsudkem, jímž návrhu žalobce zcela vyhověl. Proti tomuto rozsudku podala odvolání žalovaná a namítala v něm, že Okresní soud v Příbrami není ve věci služebního poměru příslušníků vězeňské služby věcně příslušným soudem a proto ve věci není oprávněn rozhodovat. Vyslovila názor, že soud může řízení zastavit a žalobce odkázat s podáním žaloby u místně a věcně příslušného soudu a současně mu určit lhůtu, do kdy je takto oprávněn učinit. Navrhovala, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení. Krajský soud v Praze usnesením ze dne 23. 7. 2004, č. j. 32 Co 19/2004 – 50, rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc postoupil Městskému soudu v Praze. V odůvodnění usnesení konstatoval, že věcně a místně příslušný k projednání věci je Městský soud v Praze. Postupoval proto podle § 221 odst. 1 písm. b) o. ř. s., neboť rozhodoval věcně nepříslušný soud, rozsudek tedy zrušil, a podle § 221 odst. 2 písm. b) o. s. ř. věc postoupil Městskému soudu v Praze. Usnesení nabylo právní moci dne 20. 8. 2004.

Podáním ze dne 10. 1. 2005 upravil žalobce žalobní návrh tak, že navrhoval, aby Městský soud v Praze zrušil rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Dále navrhoval, aby žalovaná byla uznána povinnou zaplatit žalobci náklady řízení a to do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.

Městský soud v Praze v odůvodnění napadeného rozsudku k otázce včasnosti žaloby uvedl, že věc mu byla postoupena soudem rozhodujícím v občanském soudním řízení nesprávným procesním postupem, když tento soud nepostupoval podle ust. § 104b odst. 1 o. s. ř., ale věc postoupil přímo Městskému soudu v Praze. Podle názoru soudu však tento nesprávný postup nemohl žalobce zkrátit na jeho právech na soudní ochranu proti rozhodnutí správního orgánu a vycházel z toho, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení, tj. 7. 8. 2003. Žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 16. 7. 2003, a žaloba byla proto podána včas.

V posuzované věci Nejvyšší správní soud uvádí, že je nesporné, že věcně a místně příslušným soudem k přezkoumání rozhodnutí žalované je Městský soud v Praze a byla-li žaloba podána u Okresního soudu v Příbrami, byla podána u věcně a místně nepříslušného soudu.

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že není na újmu účastníkům řízení před správním orgánem, jestliže se z neznalosti žalobou obrátí do nesprávné soudní větve. Oba procesní předpisy (občanský soudní řád a soudní řád správní) mají totiž ustanovení umožňující odmítnout takovou nesprávnou žalobu, nebo řízení o takové žalobě zastavit (§ 46 odst. 2 a § 68b s. ř. s., § 104b o. s. ř.). Soud musí v takovém případě poučit žalobce o tom, že žalobu je třeba podat ve druhé větvi soudnictví; řídí-li se účastník takovým poučením, neztrácí lhůtu, kterou oba předpisy pro podání žaloby stanoví (§ 72 odst. 3 s. ř. s., § 82 odst. 3 o. s. ř.), jestliže tuto lhůtu dodržel při podání původní žaloby.

Nastal-li spor mezi soudem rozhodujícím věci občanskoprávní a soudem správním o věcnou příslušnost, pak jej může vyřešit jen zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb. Tento soud jednak vysloví, zda je pro řízení příslušný soud ve správním soudnictví nebo soud v řízení ve věcech občanskoprávních, a jednak svým výrokem odstraní to rozhodnutí soudu, které tomuto výroku o věcné příslušnosti odporuje.

Naskýtá se však otázka, zda je lhůta k podání žaloby zachována v situaci, kdy soud v občanském soudním řízení postupuje jiným než shora popsáním způsobem.

Nejsou pochybnosti o tom, že Okresní soud v Příbrami měl postupovat podle části třetí o. s. ř., což mu umožňovalo ust. § 245 o. s. ř. (část pátá), podle něhož není-li v této části uvedeno jinak, užijí se přiměřeně ustanovení části první až čtvrté tohoto zákona. Okresní soud v Příbrami tedy měl řízení zastavit podle § 104b odst. 1 o. s. ř. a poučit žalobce o možnosti podat žalobu proti rozhodnutí u Městského soudu v Praze, a to ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení. V takovém případě totiž platí, že žaloba je podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení (§ 72 odst. 3 s. ř. s.).

Tímto způsobem však okresní soud nepostupoval a podle § 104b odst. 1 o. s. ř. nepostupoval ani odvolací soud. V tomto směru Nejvyšší správní soud uvádí, že odvolací řízení je v zákoně č. 99/1963 Sb. v platném znění, občanský soudní řád (dále též jen „o. s. ř.“) upraveno v části čtvrté (§ 201 a následující o. s. ř.). Podle § 211 (řízení u odvolacího soudu – přiměřené užití jiných ustanovení) pro řízení u odvolacího soudu platí přiměřeně ustanovení o řízení před soudem I. stupně, pokud není stanoveno něco jiného. Odvolací soud zřejmě aplikoval ust. § 211 pro svůj postup (který ve svém rozhodnutí blíže neodůvodnil), neboť postupoval podle § 221 o. s. ř. Podle § 221 odst. 1 písm. b) o. s. ř. v jeho znění před 1. 4. 2005, odvolací soud zruší rozhodnutí, rozhodoval-li věcně nepřislušný soud [nyní § 219a odst. 1 písm. a) o. s. ř.]. Další postup odvolacího soudu pak byl upraven v ust. § 221 odst. 2 písm. b) o. s. ř. [nyní § 221 odst. 1 písm. b) o. s. ř.], podle něhož, zruší-li odvolací soud rozhodnutí, postoupí věc věcně příslušnému okresnímu nebo krajskému soudu, popř. soudu zřízenému k projednání věcí určitého druhu. Postup odvolacího soudu podle § 221 odst. 2 písm. c) o. s. ř. by zřejmě nepřicházel v úvahu, neboť podle tohoto ustanovení lze postupovat, tedy rozhodnout o zastavení řízení jen tehdy, je-li tu takový nedostatek podmínek řízení, který nelze odstranit (§ 104 odst. 1 o. s. ř.). Takový stav v dané věci nenastal, neboť nedostatek věcné a místní příslušnosti okresního soudu ve věcech správního soudnictví není neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení.

Naskýtá se jistě otázka, jak vyložit vzájemný vztah mezi ust. § 211 a § 104b odst. 1 o. s. ř., nicméně hodnocení postupu odvolacího soudu v řízení občanskoprávním soudům ve správním soudnictví nenáleží. Lze však konstatovat, že právo účastníka na to, aby mu nevznikla újma, jestliže se z neznalosti neobrátil do správné větve soudnictví, nelze omezit pouze na řízení před okresním soudem, ale tato zásada by měla platit i v řízení odvolacím.

Je nesporné, že pokud by soud rozhodující v občanskoprávním řízení postupoval podle § 104b odst. 1 o. s. ř. a řízení zastavil, musel by žalobce u věcně a místně příslušného soudu podat žalobu ve správním soudnictví do jednoho měsíce od právní moci usnesení o zastavení řízení. I v takovém případě však platí, že je třeba zkoumat skutečnost, zda již při podání žaloby k obecnému soudu nebyla zmeškána lhůta pro podání správní žaloby stanovená soudním řádem správním, případně zvláštním zákonem, neboť jen v takovém

případě platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícím v občanském soudním řízení (§ 72 odst. 3 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud má za to, že z této zásady je třeba vycházet i v posuzované věci a uzavírá, že rozhodl-li odvolací soud o odvolání proti rozsudku okresního soudu ve věci služebního poměru vydaného v řízení podle části páté o. s. ř. tak, že tento rozsudek zrušil podle § 221 odst. 1 písm. b) o. s. ř. pro věcnou nepřislušnost rozhodujícího soudu, a postoupil-li věc podle § 221 odst. 2 písm. b) o. s. ř. věcně a místně příslušnému Městskému soudu v Praze jako soudu zřízenému k projednání a rozhodnutí věci správního soudnictví, je třeba vycházet z toho, že lhůta k podání žaloby ve správním soudnictví je zachována, byla-li žaloba u okresního soudu podána ve lhůtě stanovené soudním řádem správním nebo zvláštním zákonem, neboť v takovém případě platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení.

Bylo-li tedy v dané věci rozhodnutí žalované doručeno žalobci dne 16. 7. 2003, pak žaloba podaná dnem 7. 8. 2003 u Okresního soudu v Příbrami je žalobou podanou v zákonné třicetidenní lhůtě (§ 137 odst. 1, 2 zákona č. 186/1992 Sb., v platném znění).

Se zřetelem k výše uvedenému nelze souhlasit s názorem stěžovatelky, že v důsledku chybného postupu soudu došlo k prekluzi žalobcova práva na přezkoumání napadeného rozhodnutí před Městským soudem v Praze, tím méně souhlasit s tím, že stěžovatelka snad tímto postupem mohla být zkrácena na svých právech.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na názor vyjádřený v nálezu IV. ÚS 28/97, který se vztahoval k výkladu ust. § 104 odst. 1 o. s. ř., podle něhož, platí-li v právním státě zásada, že soud zná právo, bylo by absurdní připustit, aby to, že tento soud po mnohdy víceletém soudním řízení dospěje nakonec k závěru, že vlastně není pravomocný ve věci rozhodnout, šlo k tíži těch, kteří se na něj v důvěře v tuto zásadu obrátili.

Nejvyšší správní soud tedy se zřetelem k výše uvedenému uzavírá, že neshledal kasační stížnost stěžovatelky důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka nebyla ve věci úspěšná a žalobce sice požadoval náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, avšak nespecifikoval jejich výši a z obsahu spisu nevyplývalo, zda a jaké náklady žalobci v řízení o kasační stížnosti vznikly (§ 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. prosince 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu